

Sygn. akt II CSK 415/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku T. B.

przy uczestnictwie B. B. i A. B.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania B. B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik uczestnika B. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 września 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Autor skargi kasacyjnej nie wykazał, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa. Kwestionowanie w skardze kasacyjnej ustaleń faktycznych, na których oparty został zaskarżony wyrok, jest nieodpuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Skarżący, uznając że

stan faktyczny jest wadliwy, niepełny, powinien wskazać na naruszenie przepisów procesowych i w podjętym wywodzie prawnym, wykazać związek tych naruszeń z dokonanymi przez Sąd ustaleniami, które w ocenie skarżącego nie powinny stanowić podstawy faktycznej rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym orzeczeniu.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).